

SABIRSIZLIK ZAMANI

Haziran 2020

4 TL

GEZİ

AYAKLANMAMIZ

7 YASINDA!

Merhaba - 1

Açtıkları Yoldan Devrime - 2

Damızlık Kızın Öyküsü - 4

Gençlik Kavganın Neresinde? - 6

Film Tanıtımı: "Arkadaş" - 10

Geleceğe Umutla Bakalım - 11

7.Yılında Gezi'nin Işığıyla Kavga! - 13

Her Zamankinden Daha Güçlüyüz! - 16

Kadının Özgürleşmesi Sosyalizmle Mümkün! - 19

Kara Deliğe Düşen Cisme Ne Olur? - 22

Okşar Yanar Alnını... - 23

Kitap Tanıtımı: Öldükleriyle Kalmadılar Orhan İyiler - 25

Pandemi,Göçmenler ve Kapitalizm Çelişkisi - 28

Savaş Kurallarına Göre Oynamak - 29

Takatim Yok! - 32

Yine Bekle Bizi Taksim - 33

Yol Almak İçin Yol Açmalıyız! - 34

Bulmaca - 36

Merhaba Sevgili Sabırsızlık Zamanı Okurları...

Ayların günlere, günlerin saatlere, dakikalara sığıdığı, gezegenimizin her yerinde çelişkilerin, çatışmaların yoğunlaştığı, sınıf mücadelesinin sertleştiği bir dönemden geçiyoruz. Pandemi ile birlikte küresel çapta işsizliğin yüz milyonlarla ifade edilen rakamlarla arttığı, genç işsizliğin tavan yaptığı, geleceksizliğin her yanımızı çepeçevre sardığı bugünlerde isyan bayrağını ilk Lübnan halkı dalgalandırdı, ardından emperyalist-kapitalist dünyanın baş temsilcilerinden ABD’de George Floyd adlı siyahi bir adamın ırkçı, faşist bir polis tarafından güpegündüz katledilmesi isyan fitilini ateşledi. Açlığın, sefaletin, ötekileştirilmenin ve hayattan kovulmanın had safhada olduğu bu devasa ülkede halkların yönü sermaye ve onun devletinin kurumları. İşte tüm dünya proletaryasının gündemine giren “Biz nefes alamazsak, siz de nefes alamazsınız” şiarı yönelimi çok iyi özetlemektedir. Gelelim yaşadığımız topraklara... Her yerde baskı, kan, gözyaşı, polis şiddeti, işten atma, kadın cinayeti, katliam tehditleri, tutuklama... Pandemi ile birlikte derinleşen ekonomik kriz ve devlet baskıları, isyancı ruh halini ve yaklaşan bir fırtınayı körüklüyor. İşte bizler bu sayımızda pandemi ve devam eden süreçte salgının sosyo-ekonomik etkilerine birlikte bakarken, gündeme dair gelişen olayları ve ne yapmalıyı irdeleyeceğiz. Burjuvazinin korkulu rüyası haline gelen Gezi ayaklanmasının 7. yıldönümü yaklaşırken Gezi ve derslerini birlikte tartışacağız. Araştırma yazılarımızın, öykülerimizin, film tanıtımlarımızın, okur mektuplarımızın olduğu bu dopdolu sayımızı sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyoruz. Fanzin kolektifimizin sesi sizin katkılarınızla büyüyecek, sesimiz mücadele etmek isteyen herkese sizler sayesinde ulaşacak. Yazı, çizimlerinizi bize gönderebilirsiniz. Bizleri takipte kalın...

Dayanışmayla...

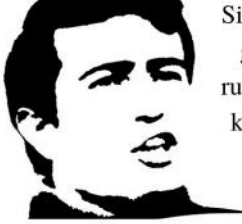
Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

AÇTIKLARI YOLDAN DEVRİME YÜRÜYELİM!

ALPASLAN ÖZDOĞAN KADİR MANGA SİNAN CEMGİL

Sinanların ölümsüzleşmelerinin 49. yıldönümünde, THKO'nun önder kadroları Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan'ın Nurhak'larda yaktıkları devrim ateşi bize yol göstermeye devam ediyor. Denizler ve Sinanlar kampüs duvarlarını aşarak esas mücadele yolunun yalnızca okul sınırları içerisinde olmayacağını ve sistem içi taleplerle çözüm bulunamayacağını ortaya çok net koyarak 71 silahlı çıkışını gerçekleştirdiler. Zafere giden yolun devrimci zoru örgütleyerek, zora dayalı bir mücadele ile gerçekleşeceğini bilerek çıktıkları bu yolda bizlere bir örnek yarattılar. Kürdistan ve Türkiye halklarının birleşik mücadelesini esas alıp ilk çıkış noktası olarak Nurhak'lara döndüler yüzlerini. İki ülkenin emekçilerini ezen, sömüren, baskı altına alan aynı egemen sınıf karşısında emekçilerin, halkların birlikte mücadele ederek kurtulabileceğini ortaya koydular. O süreçte bu politik hattı çizen ilk onlar oldu. Sinanlar mücadeleyi büyütme için harekete geçtiğinde, sermaye 71 silahlı çıkışını halklara devrimin gerçek yolunu göstereceğini bildiğinden hareketi bastırmak için tüm gücüyle saldırdı. Çünkü Sinanlar devrimi canlı ve hareket halinde bir olgu olarak görüyorlardı. Sinanların kesin kopuşu yaşadığı, yasal parlamentarist yollarla büyük alt üst oluşları, halk ayaklanmalarını düzen içine döndürmeye çalışan, sermayenin egemenliğini yıkmadan “demokratik” bir iktidar kurmak isteyen reformizm bataklığına saplanmış anlayış bugün de varlığını koruyor. İşte bu anlayışın kendisiyle Sinanlar ve Denizler kendi dönemlerinde kesin bir şekilde hesaplaşıp yollarını ayırmayı başardılar. Devrimi hep ilerinin sorunu, hatta hiç olmayacak bir düşmüş gibi ütöpikleştirenler kendini bu topraklarda var edemezler, edemiyorlar da. Denizlerin, Sinanların uğruna canlarını verdikleri devrim ideali bugün onların ardılları olan bizlerin omuzlarında büyüyor. Denizleri, Sinanları tanımlamak ve anlamak istiyorsak onları sadece 68 hareketi ile değil asıl olarak 71 silahlı çıkışını yaratan devrimci önderler olarak anlamak lazım. 71 çıkışı öyle bir hareketti ki, bu hareket sadece kendi zamanını değil ama 50 yıldır süren devrim mücadelesini derin bir şekilde etkilemiştir.

Sinan yoldaşın da dediği gibi “Biz bir ateş yakarız, ardımızdan gelenler onun ışığını takip ederler.” Bu cüret ve ileri atılma ruhuna bugün hiç olmadığı kadar ihtiyacımız var. Devrimin bu kadar güncel, sosyalizmin bu kadar güçlü olduğu bugünlerde Denizlerin, Sinanların militanlığını kuşanıp tıpkı onların yarattığı gibi cüretli çıkışlara ihtiyacımız var.

Dünya genelinde inisiyatif elinden kaçırılan emperyalist-kapitalist sistem, her yerde baskı, devlet terörü ve kanla ayakta kalmaya çalışıyor. Pandemi ile birlikte ciddi bir şekilde derinleşen ve artık milyonlarca insanın yaşamını tehdit altına alan ekonomik kriz, sefalet ve işsizliğin kendisi her yerde milyonları harekete geçiriyor. Pandemi günlerinde Amerika’dan, Avrupa’ya, Afrika’dan Ortadoğu’ya kadar her yer isyan, eylem, grevlerle sallanıyor. İşçi sınıfı ve emekçi sınıfların isyanı ve yaşamak istiyoruz çığılığı dünya burjuvazisini korkudan titretiyor. Yaşadığımız topraklarda da yönetemeyen faşist devlet ve sermaye sınıfı bu salgın günlerinde, halkın temel ihtiyaçlarını karşılamak yerine IBAN numarası göndererek halktan para istiyor! Tam da sınıf karakterlerine uygun bir davranış. Milyonlarca işçinin üretim durmasını diye çalışmaya zorlandığı, işini kaybeden milyonların hiçbir maddi destek alamadığı,binlerce işçinin hastalandığı bugünlerde fırtına bulutları sermayenin üzerinde toplanıyor. Her yerde polis şiddeti, tutuklama, gözaltı, kan ve gözyaşı... Ama eskisi gibi yönetilmek istemeyen emekçi yığınlar ise ekonomik ve politik krizlerin getirisi olan açlık, sefalet, yoksulluk, işsizlik ve intiharlar girdabından çıkış yolu olarak artık bu sistemi kabul etmiyor, harekete geçiyor. Dayanışma ağlarının, taban komitelerinin, isyan ve öfkeli ruh halinin giderek yaygınlaştığı coğrafyalarımızda Sinanların, Denizlerin izinden yürüyen gençliğe tarihsel bir sorumluluk düşüyor. Bizlere yaşama hakkı bırakmayan bu sistemi alaşağı etmek için Sinanlar gibi mücadelede ısrarla, cesaretle, yürek ve bilinçle onlara söz verdiğimiz devrimi zafere ulaştırmak için yüz kat, bin kat çalışmalıyız. Çünkü onları var eden, tıpkı Denizler gibi adlarını tarihe yazdıran, onların tarihsel girişkenlikleri, mücadeleleri ve yaratıkları pratiklerdir. Denizler, Sinanlar gibi düşünen, Denizlerin Sinanların devrimci mücadelelerini sahiplenen gençlikten korkuyorlar. Ama faşist devlet biz gençlerin, kadınların, Kürt halkının, işçi sınıfının mücadelesini durduramayacak. Bizler faşizme, her türlü gericileşmeye, yozlaşmaya karşı devrimci önderlerimizi her yerde sahiplenecek ve Sinanların cüretini kuşanarak,DENİZLEŞEREK sokaklara taşacağız...

Şimdi onların açtıkları yoldan DEVRİM’e yürüme zamanı!

NURHAKLAR’DA YANAN DEVRİM ATEŞİ SÖNMEYECEK!

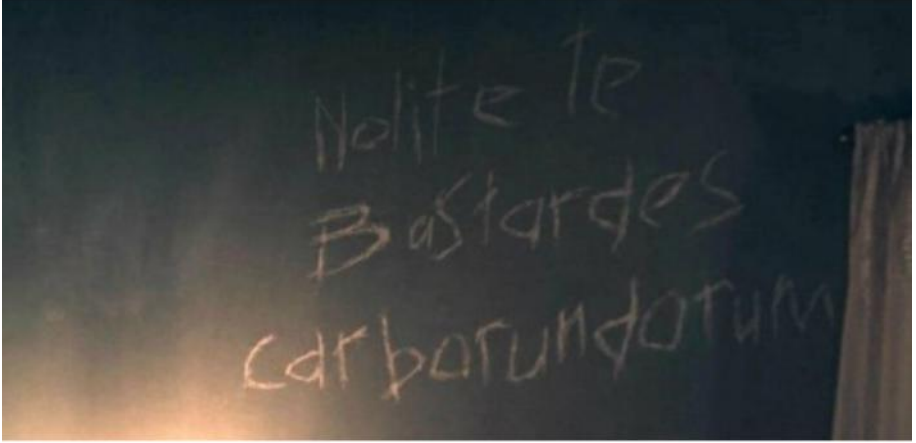
NURHAK SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

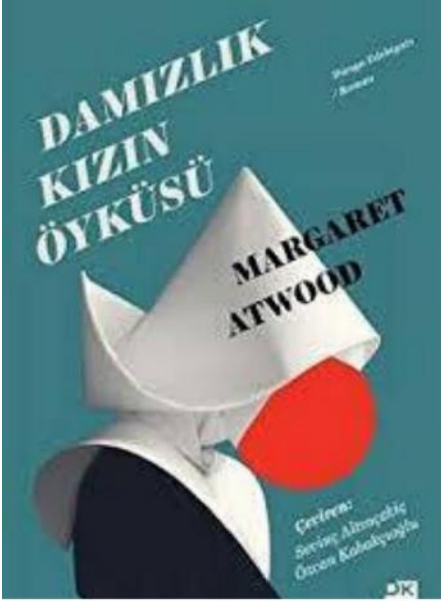
Damızlık Kızın Öyküsü

“Nolite te bastardes Carborundorum...” (Aşağılık heriflerin seni ezmesine izin verme!)

Margeret Atwood'un Damızlık Kızın Öyküsü isimli romanı 1985 yılında yazılmış distopik bir romandır. Amerika Birleşik Devletlerinde Cumhurbaşkanının ve parlamento üyelerinin pek çoğunun öldürülmesiyle başlayan ayaklanma sonucunda askerî yönetim dini kuralların desteğiyle yönetime el koyar ve ülkede sıkıyönetim ilan edilir. Suç işleyenlerin öldürülüp duvara asıldığı bu toplumda sıkıyönetim ilan edildikten sonra kadınlar işten atılır, çalışmaları servet edinmeleri ve daha pek çok şey yasaklanır. Ülkede doğum oranları düştüğü için kadınlar “Damızlık Kız” olarak devlet eliyle kendilerine uygun görülen erkeklerle cinsel birleşmeye mecbur edilirler. Kadınların hiçbir konu hakkında söz sahibi olmadığı, kendi bedenleriyle ilgili karar veremedikleri ve her zaman ikinci planda oldukları bu yapıtta, yazar bizlere distopik ve aslında umutsuzmuş gibi görünen bir geleceğin portresini çiziyor.

Romanı damızlık kız olan “Fredinki'nin” gözünden okuyoruz ve Fredinki romanda adını bile kullanamıyor. Çünkü kadınlar kendi adlarıyla değil ait oldukları erkeğin adıyla çağırılıyorlar. Evet kadının bir adı bile yok ve kadınlar tonlarca yasakla yaşamaya mahkum ediliyorlar. Şarkı söylemek yasak hele de özgürlük gibi sözcükler içeren şarkılar. Kısır demek yasak. Çünkü kısır erkek diye bir şey yok. Bu toplumda kısır kadınlar var kanunen. Ayaklı birer rahim olarak görülen bu kadınlar için düşünmek, karar vermek, şarkı söylemek, sevmek, çalışmak yasak.

Romanda kadınların arasında bir sınıflaşma vardır. Daha önce evlenmemiş olan kadınlar beyaz, aşçılar ve temizlikçiler yeşil, bir eşe sahip olanlar mavi, damızlık kızlar ise kırmızı renkte giyinirler. Bu onlara toplum içindeki yerlerini gösterir. Marthalar doğurganlıklarını kaybetmiş olan kadınlardır ve temizlik işleriyle uğraşırlar. Damızlıklar ise hala üreyebilen kadınlardır. Yüksek rütbeli erkeklere ait olan kadınların görevi eşlerini memnun etmek ve çocuk doğurmaktır. Kadının bir sonraki görevi ise başka bir erkek için çocuk doğurmaktır. Fredinki “Bedenime bakmaktan kaçınıyorum. Utançverici ya da ahlakdışı olduğundan değil de, onu görmek istemediğimden.

Beni böyle tek başına belirleyen bir şeye bakmak istemiyorum” diyor romanın bir bölümünde. Evet kadını var eden tek şey üremeydi. Kadının toplumdaki yeri mutfak masasıyla indirgeniyordu ya da evin kutsal olduğu anlatılıyordu.

Asıl ürkütücü olan bu distopyanın çok da gerçek dışı olmayıştıydı. Okurken fark ediyorsunuz ki çok da uzak olmayan bir gelecekte bahsediliyor. Bulduğumuz sistemde her alanda ikinci plana atılan, eve hapsedilen, cinsel ve psikolojik saldırıya uğrayan kadın her geçen gün daha çok köleleştiriliyor. Şimdi önemsiz gibi görünen küçük gelişmeleri fark edemezsek, tepkisiz kalır ve bunları akışına bırakırsak bir gün kendimizi böyle bir distopyanın içinde bulabiliriz. Sıradan olan alıştığımız şeydir ve bu size şimdi sıradan görünmeyebilir ama bir süre sonra öyle görünecektir, sıradan olacaktır. Yaşanan tacizler, tecavüzler ve kadın cinayetlerini sıradanlaştırmaya çalışanlara karşı yaşananlara tepki göstermeli, kadının gerçek kurtuluşu için mücadele etmeliyiz.

"Nolite te bastardes Carborundorum" damızlık kızlara ayrılan odanın duvarında bir kadın tarafından yazılan ve eve gelecek olan kadına verilmek istenen mesajdır.

Sarya

GENÇLİK KAVGANIN NERESİNDE? DEVİRİM YOLUNDA İDEOLOJİK MÜCADELE VE DEVİRİMCİ ŞİDDET

Sermaye düzeninin doğan her yeni günde en az bir can aldığı ve sermaye iktidarının giderek otoriterleştiği bu dönemlerde gençlik olarak yapmamız gereken temel şey faşizmine karşı devrimci mücadele saflarında örgütlenmektir. Yineleyen buhranlar içerisinde debelenen kapitalizmin çöküşü COVID-19 krizinin başlamasıyla hızlanarak derinleşmektedir. Virüs sonrasında had safhaya ulaşacak olan açlık ve sefalet, eskisi gibi yönetilmek istemeyen emekçi sınıfları ve proletaryayı mutlak bir ayaklanmaya sürükleyecektir. Ancak şunu da unutmamak gerek ki tarih boyu kendiliğindenci niteliğe sahip hiçbir kitle hareketinin devrime yol açtığı görülmemiştir. Dolayısıyla olası bir hareketlilikte devrimcilerin ve proletaryaya öncülük edecek komünist öncünün hazır bulunması gerekir. Aksi hâlde halkı bastırmak adına katliama başvurabilecek olan düzen, insanları derin bir ümitsizliğe sürükleyerek ilerici, devrimci güçleri bastırmaya yönelebilir.

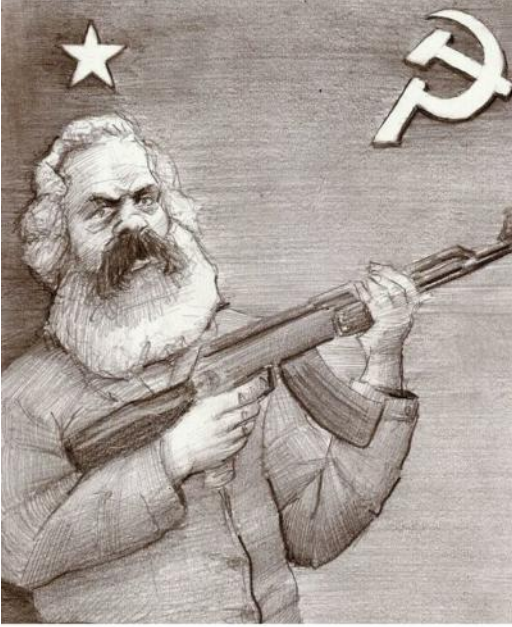

Faşist ve işçi düşmanı neoliberal politikaların sefalet sebebiyle her gün ölümlere neden olduğu bu düzen karşısında devrimden başka yol yoktur. Bilhassa, muhalefetin önerdiği reformlar yoluyla düzeni iyileştirme fikri başlı başına gülünçtür. AKP'nin seçimlerle gideceğini düşünenin komik olduğu bugünlerde, yükselen devrimi saptırmak için, burjuvazi iktidara CHP gibi sol görünümlü gerici,

burjuva odaklar proletaryadan ve emekçilerden yana davranmayacak, azınlığın çoğunluk üzerindeki hâkimiyetine son verilmeyecektir. Emek sloganları ile 'devrimcilik' oyunu oynayan bir avuç bürokrat salt koltuk uğruna halkçı kisveye bürünmektedir. Burjuvazinin belli bir kesiminin sol görünümlü kisveye bürünmesi proletaryayı düzene bağlamaktan başka işe yaramaz. Çünkü işçi sınıfının devrim mücadelesine ihanet eden oportünizm, zora dayalı devrime ve proletarya diktatörlüğüne karşı çıkar. Bundan ötürü geçmişte Lenin, Kautsky'ı sosyalizme ihanet ile suçlayıp döneç olarak nitelendirmiştir. Özel mülkiyeti kamulaştırmadıkça, proletarya diktatörlüğünü inşa etmedikçe ve planlı ekonomi sistemine geçmedikçe emeğin iktidarını kurmaktan, burjuvaziyi alaşağı etmekten bahsetmek olanaksızdır. ...

Çünkü kapitalizm kendini yeni baştan yaratmak adına her türlü zorbalığa başvuracaktır. Bundan ötürü burjuvaziye çiçek uzatarak siyasal iktidarı ele geçirme hayalleri kuran ve teoriden bihaber 'sosyalist'lere devrimci şiddetin gerekliliğini anlatmak gerekir. (Bu noktada devrimci şiddetten kastım katiben bireysel terörizm olarak anlaşılmalıdır. Halka karşı gerçekleştirilen tüm terör eylemleri emperyalizme hizmet eder. Devrimci şiddet ise burjuvaziye alaşağı etmek adına halk için, halk ile birlikte örgütlü, planlı şekilde devrim yolunda zora başvurmadır.)

Evet, Marx'ın barışçıl yollardan iktidara geçiş konusuyla ilgili sözleri bulunmaktadır. Ancak bu düşünce, kapitalizmin tekel öncesi dönemine dair olmakla beraber, fazlasıyla istisnai durumların muhtevasıydı. Oysaki Marx ve Engels, devrimin şiddet ile gerçekleşmesi gerektiğinin altını defalarca çizmiştir. Tali seçenekleri devrim yolunda esas olarak almak ancak mücadelenin yenilgisine yol açacaktır. Bunun yanı sıra Lenin, tekeli kapitalizm döneminde devlet bürokrasisinin ve paralelinde militarizmin de doruğa ulaştığı faşist iktidarların zora dayanarak ele geçirilmesini söyleyerek Leninist

ihtilal teorisini ortaya atmıştır. -Eskiden Devlet ve İhtilal, günümüzde de Devlet ve Devrim ismi ile bilinen kitabında açıkça yazar.- Bunları yok saymak ve Marksizm'i devrimci karakterinden evrimci niteliğe indirgeme çabası vermek oportünistlerin işidir.

Marx'ın deyimiyle tarih sınıf savaşımından ibarettir ve burjuva egemenliğini ve devletini parçalayarak proletarya diktatörlüğünü kurmak ancak şiddetli bir devrim ile gerçekleşecektir. Parlamentoya girmeyi, salt orada bir şeyleri değiştirmeyi çalışmak amaç olarak görülürse eninde sonunda yasalılık bataklığına düşecek ve yolundan saparak burjuva düzen partisi hâline gelecektir. HDP belediyelerine kayyum atayan, diktatörleri aleyhinde söz söyleyen aydınları tutsak eden, devrimci, demokrat kesimlerin salgın sürecinde halkla dayanışmak adına başlattığı kampanyalara engel olan, devrimci kesimleri baskı altına alan, Gezi direnişinde, Kürt halkının yaşadıkları

katliamlarda gördüğümüz gibi gencecik insanları haince katletmekten gocunmayan sermaye iktidarı bugün yıkılmaya mahkumdur.

Marksizm-Leninizm'i toz pembe bir ideoloji olarak tanımlayıp devrimciliğini görmezden gelenler teoride tahrife başvurmakta ve Marx, Engels, Lenin gibi ustaların sözlerini kendilerine göre şekillendirmektedirler. Oportünizmin pençesinde yeterli teorik bilgiden mahrum kalan gençler ile emekçileri bilinçlendirmek ise kendine devrimci diyenin yegâne temeli olmak zorundadır. Bunun için de teoriyi doğru anlamak gerekir. Teori olmaksızın pratik yürütülemez, teori ile pratik bir bütündür. Bir strateji oluşturmak için Marx'ın deyişiyle 'somut durumların somut tahlili'ne dayanarak o dönemin konjonktürü iyi analiz etmemiz gerekmektedir. Çünkü Marksizm dogma değil, aksine kendini yineleyen ve sürekli hareket hâlinde olan bir doktrindir. Bunu görmezden gelmek, Marksizm'in diyalektiğini de yok saymak anlamına gelir. Eylem kılavuzumuz, demokratik merkezîyetçi bir örgüt/parti öncülüğünde daima teori olmalıdır. Bunun yanı sıra işçi hareketinden uzak ve disiplinsiz, içi boş çalışmalar yürütmek karşı-devrimcilerin lehinedir. Devrimci örgüt ve partilerin odak noktası proletarya olmalıdır. Çünkü meydana çıkıp plansız, örgütsüz ve bilinçsiz şekilde naralar atmak devrime giden yolu doğurmaz. Ciddiyet ve disiplin ile yürütülecek çalışmaların mihenk taşı ise devrimci mücadeleyi hayatındaki her değerden üstün tutacak olan militanlardır.

Sona yaklaşırken ek olarak belirtmek istediğim şeyler var... Bu düzen ebediyen böyle sürmeyecektir. Bir hareketlilik beklemektense, objektif ve sübjektif koşullar her an olgunlaşacakmış gibi düşünerek çalışmak zorundayız. Belki yarın ya da öbür gün değil... Ancak sınıf savaşımının nihai sonucu elbet bir gün proletaryanın zaferi ile sonuçlanacaktır. Türkiye gibi bağımlı bir ülkede emeğin iktidarı barışçıl yollardan kurulamaz. Devrim şarttır. NATO'dan çıkılmadıkça, İncirlik gibi Amerikan üsleri kapatılmadıkça ve emperyalizme bağımlı olmayan bir Türkiye kurulmadıkça zafer elde etmiş olamayız. Anti-emperyalist, anti-kapitalist bilinç ile hareket etmeliyiz. Bütün bunları görmezden gelen oportünistlere karşı ideolojik mücadele bayrağını da en yükseğe çekmemiz gerekecektir.

Hiçbir çocuğun aç uyumayacağı, emekçilerin sömürülmeyeceği, halkların kültürlerini ve anadillerini özgürce yaşatabilecekleri ve insanın insan olarak görüleceği ülkeyi kurmak imkânsız değil. Bir çocuğu işçi tulumuna mahkûm eden düzeni ancak Mahir'in, Deniz'in ve nice devrimcinin açtığı yolda kurtuluşa kadar savaşarak alaşağı edebiliriz. Zindan mı, işkence mi yoksa ölüm mü durabilir adım adım direnişi örgütleyen gençliğin karşısında?

Tek kurtuluşumuz örgütlü mücadelede, tek çıkış yolumuz devrim!

Tüm DÖB'lülere ve fanzin okurlarına Alanya'dan selamlar...

**Daha gün o gün değil,
derlenip dürülmesin bayraklar.
Dinleyin, duyduğunuz çakalların ulumasıdır.
Safları sıklaştırın çocuklar,
bu kavga faşizme karşı
bu kavga hürriyet kavgasıdır!
(Nazım Hikmet)**

Alanya'dan Fanzin Okuru

Film Tanıtımı: “Arkadas”

Yılmaz Güney 1974 yılında vizyona giren Arkadaş filminin başlangıcında insanların “zengin, avrupalı ve son derece eğlenceli hayatlarından” kesitler sunar. “Şanslı çocuklar” dondurma yer. İnsanlar kumsalda güneşlenir. Gençler her gece dans eder. Sonra karşımıza şapkalı Âzem çıkar. Azem karayollarında çalışan bir mühendistir. Gençlik yıllarında sefaletin ortasında okumaya çalışır ve sonunda geldiği yeri unutmaz. Ona yardım edenleri, işçileri, emekçileri, yoksul çocukları ve kendisinin gençlik dönemindeki gibi okumaya çalışan gençleri unutmaz. Sınıf bilinci yerindedir. Nerden geldiğini ve nereye gideceğini çok iyi bilir. Öğrencilik yıllarında beraber okuduğu Cemil ise sonradan zengin olmuştur. Nereden geldiğini unutup kepaze bir yaşama tutunmuştur, yozlaşmıştır ve düzenin kölesi olmuştur. Cemil’in güzel ama bir o kadar da çürümüş yaşam anlayışı olan eşi, sonradan Âzem’e aşık olacak baldızı ve yoz ilişkileriyle yaşama tutunmaya çalışacaktır. Film yıllar sonra karşılaşan bu iki arkadaşın sınıfsal çatışmasını anlatır. Âzem’in yıllar sonra çıkıp gelmesi Cemil’in hayatını sorgulamasına yarayacak ve herkesi farklı noktalara sürükleyecektir. Temelde yozlaşma, sınıf farkı, ahlak anlayışı ve “insanca yaşayabilme” kavramları üzerinde duran film, filmin sonunda gelen silah sesiyle sona erer. Hikayede Âzem’in Cemil’le yaptığı gönderme aslında çürümüş ve yozlaşmış toplumsal yapıdır. Toplumsal yapıyı eleştirmekle kalmayıp alternatifini Âzem’le anlatır.

Antep’ten Bir DÖB’lü

GELECEGE UMUTLA BAKALIM

Bilindiği gibi ülkemizde faşist devletin uyguladığı politikalar gün geçtikçe toplumu esir alabilme çabalarına yöneliktir. Her ne kadar muhalif çevreler iktidarın bu politikalarını eleştirse de, iktidardakiler hiçbir sorumluluk almamıştır insanlık adına. Halklara karşı düşman politikalarını hız kesmeden devam ettirmişlerdir. Bunu halkların kendi iradeleriyle seçtikleri belediyelere karşı uyguladıkları politikalarından açıkça görmekteyiz. Yine bu politikaları Elazığ'daki halkların birbiri ile dayanışmalarını engellemelerinden de görebilmekteyiz. İktidarın böylesi politikalarına verecek örnek o kadar çok ki, ama bu politikalarla amaç bellidir, ya iktidara çalışacaksın ya da sizleri toplumdan soyutlaştırıp zindanlara tıkarım anlayışıdır. Üzerinde özellikle durmak istediğim siyasi tutsaklar ile ilgili bu gelişmeleri yazmam konunun birbiriyle bağlantısı olmasını istememdedir. Medyadan hiç bahsetmiyorum bile, çünkü onlar faşist devletin koruyucu melekleri rolündedir. Tabii buna rağmen birkaç devrimci-özgür basın bulunmaktadır, özellikle yerel medyalar bilindiği gibi coğrafyamızda insan hakları hiçbir zaman hız kesmeden ihlal edilmektedir. Bunlardan biri de tutsaklara dayatılan baskı politikalarıdır. Yerine göre, bazı yurtsever tutsaklarda cezai yönetiminin uyguladığı sistematik işkenceleri protesto etmek için açlık grevlerine girmiştir.

Yaşadığımız toprakların tarihinde de iktidarların bu yönlü insafsız politikalarını protesto etmek için bedenlerini adeta siper edercesine her gün canlarından dirhem dirhem veren 70'lerde Denizler ve yoldaşları, 80'lerde de Kemal Pir ve yoldaşları bu devrimci geleneği günümüze taşımıştır. Yakın bir zamanda da bu onurlu mücadele yöntemi sürdürülmüştür. Leyla güven'in Kürt halk önderi Abdullah Öcalan'a uygulanan tecridi kırmak için açlık grevi eylemini başlatmıştır.

Bu eylem kısa bir süreden sonra cezaevlerinde hız kesmeden yayılmış binlerce tutsak bu eyleme başlamıştır. Bu eylem gün geçtikçe ölüm orucuna dönüşecektir ne var ki bu süreçte kendini özgürlüğe adanmış onlarca genç yaşamını yitirecek, zalimlerin karşısında diz çökmeyecektir. Dirhem dirhem yaşamlarından vererek gün geçtikçe mum gibi erimişlerdir. Yine yakın zamanımızda Grup Yorum üyelerinin ölüm orucunda ölümsüzleşmesi baskılar karşısında boyun eğmemenin ifadesidir. Coğrafyalarımızda büyük mücadeleler, büyük fedakarlıklarla yaratıldı ve yaratılmaya devam ediliyor. Faşizm bugün kendini güçlü zannederken aslında uyguladığı terör, baskı, saldırı, kan ve gözyaşı ile, açlık ve sefalet içindeki halkları sisteme karşı bilemektedir. Dünyayı yaratan işçi sınıfı bu dünyada siz egemenlere cehennemi yaşatmasını da bilecektir. Devrim mücadelesinde bayraklaşanların bize bıraktıkları mirası gençliğin cüretiyle ve militanca taşıyacağımıza söz verir, özgür bir gelecek inşa etme umudunu her yerde büyütmeliyiz.

Amed'den Fanzin Okuru

7. YILINDA GEZİ'NİN İŞİĞIYLA KAVGAYA!

Gezi Ayaklanması'nın üzerinden 7 yıl geçti. 7 yıl insanlığın bugüne kadar geldiği milyonlarca yıllık tarih içerisinde çok küçük bir zaman dilimi. Geziyi yaratan bir toplum içinse, kapitalizmden kaynaklanan ve her gün katlanarak artan binlerce sorun ve zorluklar içerisinde koskacaman 7 yıl.

Kapitalizmin 2000'li yıllar boyunca şahit olduğumuz küresel çaptaki çöküşü, sadece Türkiye'de değil, dünyanın birçok yerinde emperyalistleri, kapitalistleri zorlayan- korkutan derecede büyük kriz ve ayaklanmalara yol açtı. ABD'nin kalbinde gerçekleşen Occupy ayaklanması, Ortadoğu'daki etkileri günümüze kadar süren ve neredeyse bütün Ortadoğu ülkelerine yayılan Arap halklarının ayaklanmaları, Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan Gezi ayaklanması ve devamındaki süreçte gerçekleşen 6-8 Ekim ayaklanması, Soma ve Berkin eylemleri, geçtiğimiz yıl başlayan ve hala devam eden Fransa'daki Sarı Yelekliler Ayaklanması, Yunanistan, Şili, Sudan, Lübnan ve daha saymadığımız birçok ülkede gerçekleşen ve milyonların katıldığı ayaklanmalar...

Bütün bu ayaklanmalar tesadüfi bir şekilde gerçekleşmedi. Milyonlarca insanın dünyanın dört bir yanında sokaklara dökülmesinin, burjuva hükümetlerini ve sermaye iktidarlarını hedef alan hareketin yeni bir dünyayı kurma özlemi taşıması, bunu kurmak için mücadele etmesi yaşamsal sorunlarından kaynaklanıyor.

Ayaklanmaların çıkış noktasına baktığımızda ağaçların kesilmesi, seyyar satıcının kendini yakması gibi ayaklanmalar için genel bahaneler rolü oynayan olaylarla karşılaşabiliriz, ancak bunlar görünen sebeplerdir, temel sebepler değildir. En başta zamlarla, vergilerle emekçilerin canına tak ettiren ve emekçileri açlık, işsizlik, yaşamdan kovulma ve sefaletle karşı karşıya bırakan kapitalizmin ekonomik krizleri, toplumun çoğunluğunun içinde buldukları berbat sosyo-ekonomik koşullardan memnun olmaması, sermaye iktidarlarının emekçiler üzerindeki baskı ve terörü bu ayaklanmaların en temel sebepleridir. Gezi Ayaklanmasını da hazırlayan sosyo-ekonomik, toplumsal koşullar da aynı koşullardır. Çocuğundan, yaşlısına, gencinden emekçi kadınlara, farklı etnik kökenlere mensup ezilen uluslardan, farklı inançlara, toplumun her tabakasından işçi ve emekçilerin katıldığı, milyonlarca insanın sokaklarda devlet güçleri ile çatışırken kapitalizme meydan okuduğu bir hareketti Gezi. Türkiye ve Kürdistan'daki emekçi halklar, çok büyük bir güç, enerji ve cesaretle, dayanışma içerisinde bu hareket başladığında önlere mücadele hedefi olarak “Hükümet İstifa” demeye başladılar. Fakat emekçi sınıfların katılımı ile, hareket giderek devrimcileşerek “Hükümet İstifa, İktidar Halka” sloganını atmaya başlamıştı.

Ayaklanmanın Türkiye'nin her tarafına yayılmasının en büyük sebebi olan gençlik, “Anne önde değilim” dese de, en önde ve en yaratıcı biçimlerle kapitalizmin karşısında durdu.

7 yıl sonra bugün, Gezi'de sokaklara dökülen milyonlar da, Gezi ayaklanmasına yol açacak ekonomik, sosyal ve siyasal koşullar da ortadan kalkmadı. 2013'ten 2020'ye geçen 7 yıllık süre zarfına baktığımızda, kapitalizmin bugün ne kadar vahim bir durumda olduğunu ve çöküşünü çok net bir biçimde görebiliriz. 2013'te işsizlik oranı % 9.7, yoksulluk sınırı 3.523 TL ve asgari ücret 1.082 TL'ydi. 2020'de işsizlik oranı % 23,1'e , yoksulluk sınırı 8.098'e TL'ye yükseldi, asgari ücret ise 2.324 TL oldu. Dolar kuru 2013'te 1.90 iken, 2020 'de 6.80'e ulaştı. Dışa tam bağımlı bir kapitalist ülke açısından bakıldığında, ekonomik olarak emekçi halkların alım gücü azaldı, hayat pahalılığı arttı. Bir yandan ekonomik sıkıntılar emekçilerin boğazına sarılmışken, Gezi ayaklanmasının ardından devam eden iki yıllık bu büyük kahramanlıklar sürecini kanla bastırmak, devrim cephesini suskunlaştırmak için faşist devlet saldırılarına hız verdi. Bir taraftan sermayenin kendi içindeki egemenlik kavgası ve devrimin o büyük gücünün yıpratmış olduğu devlet aygıtındaki dağınıklık, 15 Temmuz'da darbe girişimi ile en üst seviyesine ulaştı. Darbeden hemen önce Kürdistan'ın birçok yerinde kentleri yıkan, binlerce insanı tutuklayan, yüzlerce insanı yakarak öldüren faşizm, darbeden hemen sonra OHAL ilan ederek binlerce insanı KHK'larla işinden etti, ilerici, devrimci olduğu için cezaevlerine tıktı, yüzlerce ilerici dernek, kültür-sanat merkezi kapatıldı. Taciz, tecavüz ve kadına şiddet olayları giderek yoğunlaştı ve dinci-faşist devlet bunlara her defasında tecavüzcülerin yanında olarak cevap verdi. İntiharlar, özellikle de kendini yakarak gerçekleşen intiharlar onlarca defa yaşandı. Ve daha bahsetsek sayfalar sürececek binlerce sorun Gezi'den bugüne süregelen öfkeyi giderek biliyor. Pandemi süreciyle derinleşen ekonomik kriz, emekçi halkların memnuniyetsizliği, faşizmin ve sermayenin eskisi gibi yönetememesi bizlere devrimin ve sosyalizmin ne kadar güncel olduğunu gösteriyor.

Gezi bize cesaret etmeyi, bizi bu düzene mahkum edenlere karşı örgütlü hareket etmeyi ve aslında birlikten ne kadar güçlü olduğumuzu somut olarak öğretti. Bizler bugün geleceksizliğe, işsizliğe, yoksulluğa itiliyoruz. Ancak devrim mücadelesinin böylesine güncel olduğu bir süreçte başka bir seçeneğimiz var; emperyalizme-kapitalizme karşı, sosyalizmi kurmak için örgütlü bir mücadele vermek.

NAZLI CAN

HER ZAMANKİNDEN DAHA GÜÇLÜYÜZ!

Evet, Türkiye’de Mart ayının ortalarında ilan edilen, eşimizi, dostumuzu, arkadaşlarımızı aramızdan alan pandemi süreci hala devam etmekte. Dinci- faşist iktidar corona önlemleri kapsamında “Normalleşme Planlarını” geçtiğimiz günlerde duyurdu. Normalleşme planlarını duyururken hala onlarca insan yaşamını yitiriyordu. Ve bazı illerde -Antep gibi- corona vakasında artış görülmekteydi. Bu konu ile ilgili Erdoğan şu açıklamalarda bulundu: “Elbette normal hayata dönüşü kademe kademe başlatacağız. Dünyanın tamamıyla birlikte ülkemizde de hiçbir şey tam manasıyla eskiden bildiğimiz normal düzene dönmeyecektir, dönemeyecektir. Salgın ne kadar süreceği hastalığa çare olacak ilaçların ne zaman kullanıma sunulacağı belli değildir. Evet normale döneceğiz ama bu yeni normal olacaktır. Sınırlamalar azaltılarak da olsa sürecektir.” Kademe kademe normalleşme planlarını açıklayan sermaye iktidarı, işçilerin, emekçilerin canını hiçe sayıyor. Coronavirüsün en fazla temas yoluyla bulaşacağı AVM’ler açıldı ve AVM’de çalışan işçileri çalışmaya zorluyorlar. Haziran ayı itibarıyla diğer cafe, restoran gibi işletmelerin, adliyelerin açılacağı da söylendi. Bu planlarını açıklarken sermaye iktidarı için ise her şey belirsiz durumda. Ne zaman biteceğini, hangi ilaçların ne zaman kullanıma sokulacağına dair tek bir fikirleri yokken yaptığı normalleşme açıklamalarıyla tüm insanlara normal hayata döndük hissiyatını uyandırdılar. Ve bu süreçten sonra insanlar toplu ulaşım araçlarından tutun, maske, eldiven kullanımına eskisi gibi özen göstermiyor, kişisel tedbir olarak aldığı önlemleri bugün yeterince almaz hale gelmiş durumda.

Toplu taşıma araçlarında artık eskisi gibi çift çift oturmaya başlandı ve fiziksel mesafe artık birçok yerde uygulanmaz bir hale gelmiş. Asıl değinmek istediğimiz konu ise yine açıklamalarda vurgu yapılan bir durum. Nedir diye sorarsanız, şöyle açıklamaya çalışalım. Sermaye iktidarı sürekli evet normal döneceğiz ama bu eskisi gibi yaşadığımız normal hayat olmayacak diyor. Evet gerçekten de doğru söylüyor. Dünyada ve yaşadığımız coğrafyalarda herkesin diline pelesenk olan “Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” ifadesi de bu noktada değerlendirilmesi gereken bir söylem. Evet biz devrimciler, komünistler olarak corona sürecinin başından itibaren hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı öngörüsünü ortaya atmıştık. Zaten corona sürecinden önce Türkiye ve Kürdistan topraklarında devrimin nesnel ve öznel koşullarının olgunlaşmakta olduğunu, kapitalist sistemin sıçramalı bir çöküş sürecinde olduğunu defalarca ifade etmiştik. Ekonomik ve politik krizin içerisinde cebelleşen sermaye iktidarı corona sürecinin başladığı andan itibaren daha hızlı bir çöküş süreci dönemine girmiş oldu. Bu süreç, kapitalist sistemin çarklarını durdurdu ve yeni koşulları da yaratmış oldu. Bu yeni koşulların işçi sınıfında, gençlerde, genç kadınlarda büyük bir bilinç sıçraması yarattığı ise çok aşikar. İnsanlığın büyük bir yıkıma süreklendiği bu süreçte, bu yeni dönemde toplumun büyük bir kesimi, toplumu açlığa, yoksulluğa, işsizliğe mahkum eden sistemin kapitalist sistem olduğunu net bir şekilde gördü. İşçiler bunu “Bizi bu virüs değil, düzeniniz öldürür” söylemiyle somutlaştırdı.

İşçi sınıfı, emekçiler, gençler, ezilenler her zamankinden daha öfkeli ve aslında asıl hedefe de kilinlenmiş durumda. Tüm insanlığı ortak paydada birleştiren şeyin ise bu düzene öfkelerinin olduğunu söyleyebiliriz. Halk ayaklanmalarının ve sosyal patlamaların ön gününde olduğumuz şu süreçte milyonların öfke patlaması, bu sefer kazanabileceğimizin, kan akan bu sistemi yerle yeksan edebileceğimizin koşullarını daha da hazırlamakta. Elbette ki bu süreçte sarsıntıda olan, dünü bugünüyle çelişen dinci-faşist iktidar kendi egemenliğini güçlendirebilmek için elindeki her türlü araçla saldırıyor, saldırmaya devam edecektir. Mevzubahis kendi egemenlikleri olunca yapmayacakları çılgınlık, göze alamayacakları şey de yoktur.

C. Dağlı'nın bu konu ile ilişkin yazmış olduğu makalesindeki bir pasajını sizlere aktararak devam etmek istiyoruz: "Covid-19 devrimci başkaldırı eğilimini ve yönelimini ortadan kaldıramaz; tam aksine, küresel salgın, yeni bir küresel ayaklanma dalgası için her zamankinden çok daha güçlü bir zemin hazırladı. Bu nedenle, bu seferki devrimci dalgaya daha çok insan katılacaktır. Lübnan'da yeniden başlayan ayaklanma, salgının eylem dalgasını durduramadığını, fakat ayaklanmanın başarıya ulaşmasının gerekliliği ve zorunluluğu konusunda kitlelerde daha berrak bir bilinç yarattığını ortaya koymuştur. Burjuva iktidarlar Covid-19'u kitleler üzerinde egemenliklerini güçlendirmek ya da yeniden sağlamak için bir fırsat olarak görürken, tam da bu salgının yer aldığı ortam, emekçilere kapitalist düzeni yıkmak için yeni gerekçeler ve yeni olanaklar sunuyor." Kapitalist düzeni yıkmak için yeni gerekçeler ve olanakların yaratıldığı bu süreçte biz devrimci gençliğe büyük sorumluluklar ve görevler de düşüyor. Kapitalist sisteminin çöküş sürecinin derinleştiği şu günlerde devrimin dinamik gücü olan gençlik her türlü aracı kullanarak bu süreci daha da hızlandırmalı. Bugün genç işsizlik oranlarının her geçen gün arttığını, üniversitelerde, liselerde gerici eğitimle karşı karşıya olmak yetmezmiş gibi corona süreciyle birlikte uzaktan eğitimlerin verimsizliğini, online sınavlar için alt yapının yetersizliğini, internete erişimi olamayan arkadaşlarımız için hiçbir alternatif düşünülmediğini, genç kadınlar açısından tacizin, tecavüzün, ölümün yaşandığını, genç insanlar arasında intiharın yaygınlaştığını çok açık bir şekilde görüyoruz. Saydığımız tüm verileri aslında kapitalist sistemin biz gençliğe sunmuş olduğu açmazlarıdır. Tüm bu sorunları yaratanın kapitalist sistem olduğu bilinmekle birlikte gençliğin öfkesinin muazzam bir biçimde biriktiğini de görmekteyiz. Bu muazzam öfke birikimini örgütlemek biz devrimci gençliğe düşüyor. Gerek sosyal medya platformlarını kullanarak, gerek bu süreçte yaşadığımız sorunlara karşı dayanışmayı büyüterek ve onları yalnız bırakmayarak, gerekse de mahallelerde, üretim alanlarında yaşamımızı örgütleme araçları olan komitelerimizi, forumlarımızı kurarak gerçekleştirmeliyiz. Sorunlarımız ortak, çözüm yolumuz da ortak olacaktır. Çözüm yolumuz, bu sistemden kurtulmak için devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmektir. Devrim ve sosyalizm mücadelesi kapitalizmin biz gençlik üzerinde yarattığı tüm tahribatı silip atacaktır. Ve umutlu günleri yaşayacağımız bir yaşamı hep birlikte kurmamız için tüm imkanları sağlayacaktır. Yeter ki bu çüreyen, can çekişen kapitalizmi tarihin çöplüğüne gömmek isteyelim. Yaşam bizden yana!

Roza

KADININ ÖZGÜRLEŞMESİ SOSYALİZMLE MÜMKÜN!

M.Ö. 5750 - Ana Tanrıça heykelciği– Kutsal Kadın

M.Ö 6000’li yıllarda, kadın doğurganlığın ve kutsallığın sembolüydü. Neolitik çağ döneminde kadın türün devamını sağlayan güçlü “ana” sembolüydü. Özellikle Kybele, en baskın tanrıça figürleri olarak görülmüş, kadının estetik algısı Kybele ile özdeşleştirilmiştir. Kadın burada seyirciye dönük olsa da bu duruş güçlü ve kararlı olarak bir tehditkarlık içerir. Tahtın yanlarında duran vahşi hayvan figürleri, kadını bir tehdit güçlü bir ortak haline getirir. Duruşu, seyirciye oynamak yerine ona göz dağı veren iki kolu yanda utanmaz ve açık haldedir. Olağan durumundan utanmaz, saklama gereği duymaz. Seyirci için “güzel” veya “seksüel” olmak yerine onun için bir güç göstergesidir.

M.Ö. 200’lü Yıllar- Aphrodite Mermer Heykeli – Obje Olarak Kutsal Kadın -Çıplaklık

M.Ö. 200’lü yıllarda Yunan kıyılarında yapılmış bu heykel, Tanrıça Afrodit’in en bilinen heykellerinden biridir. Güzellik algısı Afrodit ile özdeşleşir. Kadın artık bir tehdit unsuru değildir. Çıplaklığından utanmasa da, vücudu seyircisine dönük biçimde onun için konumlandırılmıştır. Poz verir. Seyircisinin farkındadır, ancak onun için artık bir tehdit oluşturmaz. Onun için “güzel” bir görsel, seksüel bir tatmin objesidir. Kutsal kadın artık objeleşmiş, seyircisinin farkına varan bir nesnedir. Eril bir toplumda vücudunu “sergiler”. Sir Kenneth Clark’ın tabiriyle kadın

“soyunuk” değildir, “çıplaktır”.

1485- Boticelli- Birth of Venus – Utanma Dönemi – Soyunukluk

Eski Yunanistan’da özgürce vücudunu gösteren kadın, utanır hale gelmiştir. Artık “çıplak” değil, “soyunuktur”. Boticelli bir anlamda eski yunan figürlerini ayıplamış, çıplaklığından utandırmıştır. Kadını bir sergi objesi, aşığılama ögesi haline getirir. “Öykülerin etkili ögesi insan figürüydü. Figürün kişisel karakteri fizyonomisinden çok hareket tarzına dayanıyordu.”(Badwell, 15.yy’da Sanat ve

Deneyim S.90) Venüs figürü doğar doğmaz çıplaklığından utandığını görebiliriz. Etrafındakiler hareket halindedir. Ancak sergi nesnesi olan kadın bir nesne gibi durağandır.

1814-Jean-Auguste Dominique Ingres, La Grande Odalisque Kadın ve Fantezi nesnesi

Avrupa’da oryantalist akım, Osmanlı İmparatorluğu’ndaki kadınları resim sanatının önde gelen konusu haline getirdi. Bu hayali seks sembolleri sadece Batılları değil, Batılılaşmak isteyen Doğuluları da etkiledi. Kadın basbayağı bir seks sembolü, objesi haline geldi. Toplumdaki yeri toplumun içinde yer almaktan daha çok yardımcı rollerde durağan pozlarda, seyircisine kendisini sergiler. Ancak ve ancak “estetik” bir vücutla konu olabilir bu tablolar. O bir aksesuardır artık. Aksesuarlığının ve sergi objesi olmanın da bilincindedir. Eril bireye kendini kapatarak, utanarak gösterir.

1830- Eugene Delacroix – Halka Yol Gösteren Özgürlük – Özgürlük

1789’da başlayan Fransız Devrimi bir çok anlamda bir aydınlanmadır. Kadının cinsiyetler toplumundaki yeri dağılmış, bir seks objesi olmak yerine bir öncü haline gelmiştir. Eugene Delacroix’in bu resmi en ünlü tablosudur. Şu an Louvre’da sergilenen tablo, isyanın ve cinsiyetçi bakışın yıkılmasını simgeler. Kadın burada çıplaklığından da utanmaz, soyunuk da değildir. Buradaki kadın, basbayağı bir birey, öncüdür. Toplumların yükseliş dönemlerinde, sanat eserlerindeki bu ilerlemeyi ve “bayağılığı” atmaya en güzel örneklerden biri oluştur bu tablo. Toplumlar ileriye baktıkça, sanatta ileriye, iyiye bakar.

1876 – F. Auguste Bartholdi, Richard Morris Hunt – Özgürlük Anıtı – Kadının Kapatılması

Ve elbette ki toplumlar geriledikçe, simgeler de geriler ve bayağılaşır. Amerika’nın Özgürlük anıtı Halka Yol Gösteren kadının devasa bir heykeli olarak planlanmış, ancak göğüsleri bir utanç sembolü olduğu için kapatılmıştır. Özgürlük anıtı kadını tekrar bir obje statüsüne düşürmüş, bir eril imge haline getirmiştir. “Uygun” olmayacağı gerekçesiyle örtülen göğüsler kadının tekrar örtülmesi, eril dünyada yerilen bir simge olmasını gösterir. Nesneliği gözler önüne tekrar serilir. Heykelin yüz ve vücut hatları daha maskülen bir tavırla tasarlandığını görüyoruz. Bu maskülen tavır kadının öncülüğünü yabancılardan bir duruş da olabilir. (UNESCO – La Liberty). *Yeterince ironik olmakla birlikte, elinde havaya doğru meşale tutan bir kadın heykeli, birçok*

kadına rahatsızlık veriyordu. Kadınların oy hakkını savunan kişiler, Özgürlük Heykeli’ni açılış gününde protesto ettiler: Halen oy hakka için savaş veriyorlardı, halbuki limanda özgürlüğü temsil eden bir kadının heykeli vardı. Kadınlar oy hakkını almak için 34 sene daha beklediler.” (Çınar Güneş – Özgürlük Heykeli’nin Gizemi)

1950 – Vintage Reklamlar ve 2009 - Eli Rezkallah – In a Parallel Universe

1950’li yıllarda kadının rolü toplumda barizdi. Onlarca kısıtlama ve aşağılanma kadın mücadelesinin ve feminist hareketin patlama yaratmasına da imkan tanıdı. Eşitsizliğin en uç noktalarıda olduğu bu dönem kadını basbayağı ayakların altına atıyordu. Yanda gördüğünüz fotoğraflardan ilki reklamın orijinali. Kadın seyircisine “cezalandırılırken” poz veriyor. “görevinin” ev içerisinde olduğu ve erkeğin altında ezildiği son derece bariz. Lübnan’lı sanatçı bu

fotoğrafı tekrar yorumluyor 2009’da. Paralel bir evrende rolleri değiştiriyor. Rahatsız ediciliği aynı düzeyde. Ancak bu sefer erkek karakterin ayaklar altında olması bize absürd ve “mizahi” geliyor.

2010 - Montblanc Princesse Grace De Monaco Tükenmez Kalem – Tasarımda Kadının Kadın algısı

Kadının sanatta yer kalem tasarımı tasarlanan versiyonu. Fiyat aralıkları hayatında da var konumunda. Seyircisi

İçin bir “örnek” oluştururken erkekler içinse bir “obje” görevi görüyor. Sistemin geriye ve ileriye adımları tasarıma ve sanata da yansıyor. İşlevsellik kadına “uygun” dolmakalemde pek mühim olmasa da -hatta değiştirilebilir bir kartuş var ve renkler sınırlı- erkek için “uygun” olan versiyonu klasik doldurulabilir. Erkek için kararlı ve sadeyken kadın için olan versiyonda ucuna bir parlak taş bile iliştilmiş “zarif” olarak piyasaya sunuluyor. Her şey tüketim için sonuçta. Kadının algısı da öyle. Bir zamanların bereket tanrıçası kadın bir aşağılık “ürün” oldu. Onun cinsiyeti, tavrı, iki bacağıın arası, göğüs kafesinin dışı tartışma konusu oldu. Kapanması açılması mevzu oldu.

Küba örneği ne de güzel oldu bu konuda. “olabileceğini” gördük. Sosyalizmde olabilir biliyoruz. “Kadın” bir ürün değil bir insan olabilir, biliyoruz. Kadınların insan olması için mücadele etmeliyiz biliyoruz. Şimdi sıra bu bilgiyi eyleme dönüştürmekte. Teori yetmez pratik lazım. Kadının özgürleşmesi, artık bir ürün olmaması için tek yol devrim!

Eskişehir’den Sabırsızlık Zamanı Okuru

KARA DELİĞE DÜŞEN CİSME NE OLUR?

Daha önceki sayılarımızda kara deliklerin oluşumundan ve özelliklerinden bahsetmiştik. Ancak “Kara deliklerin içine çektiği bir cisme ne olur, evrende kayıp mı olur?” gibi sorulara cevap vermemiştik. Bu sayımızda da kara deliğe düşen bir nesnenin yok olup olmayacağından bahsedeceğiz. Okullarımızda neredeyse her yıl, fen derslerinde hiçbir cismin vardan yok edilemeyeceğini, yoktan da var edilemeyeceğini öğrenip durduk. Bu mantıkla kara deliğin içini göremesek de maddeleri yok etmediğini, sadece atomlarına ayırdığını söyleriz. Ancak kara deliklerle ilgili yapacağımız araştırmalarda, kara deliklerin bu mantığı altüst ettiğini görebiliriz.

Kara Delikleri Hatırlayalım!

Kara delikler, nötron yıldızlarının kendi kütle çekimine karşı koyamayıp merkeze doğru çökmesiyle oluşur. Kara deliklerde artık geriye dönüşün mümkün olmadığı bir nokta vardır ve bu noktaya “olay ufku” denir. Bu noktadan sonra kara delik, etrafındaki cisimleri ve ışığı, ışık hızından daha hızlı bir şekilde çeker ve hiçbir şey bu çekimden kurtulamaz. Bu çekimden sonra o cisme dair en ufak bir bilgi kırıntısı dahi kalmaz. İşte merak edilen ve bilim insanlarının sürekli araştırıp sonuç bulmaya çalıştığı kısım; bu çekimden sonra o cisme olanlar. Buna dair arayacağımız cevaplara Stephen Hawking’in “Hawking Işması” olarak adlandırılan teorisiyle başlamalıyız. “HAWKING IŞIMASI” Kara delikler adının ve sanılanın aksine gerçekten de kara değildir. Bu gökcisimleri de diğerleri gibi ışımaya yaparlar ve bu süreç Hawking ışması olarak adlandırılır. Yazımızda biraz önce, olay ufkundan kaçılmayacağını söylemiştik ama Hawking buna karşı çıkıyor. Hawking ışması olarak adlandırılan süreç kuantum olayları sonucunda madde-antimadde çiftlerinin oluşmasıyla başlıyor. Kara deliğin güçlü kütle çekimi bu parçacıklardan birini kendine çeker, diğeri ise kurtulur. Bu süreçte kara deliğin içine düşen parçacık negatif enerjiye sahip olduğundan kara deliğin enerjisi ve dolayısıyla kütlesi azalır.

Antakya’dan Fanzin Okuru

OKŞAR YANAN ALNINI...

*Bir kırmızı gül dalı eğilmiş üstüne
Bir kırmızı gül dalı, şimdi uzakta
Okşar yanan alnını Nazım Usta'nın*

Türk Edebiyatı'na toplumcu şiiri kazandırmış Nazım Hikmet 57 yıl önce 3 Haziran 1963'te aramızdan ayrıldı. Onu ölümünün 57. yılında da saygıyla anıyoruz.

Nazım Hikmet yaşamı boyunca sadece Türkiye halklarının değil, dünya halklarının yaşadığı acıları, gözyaşını, umudunu, sevincini işlediği ve milyonların benimsediği şiirler yazdı, eserleri dilden dile çevrildi. Eserlerinin evrenselliğini daha iyi anlayabilmek için “Tanya” adlı şiirini hikayesiyle birlikte inceleyelim.

...

Tanya;
senin memleketini sevdiğin kadar ben de
seviyorum memleketimi,
seni astılar sevdiğin için
ben memleketimi sevdiğim için hapisteyim.
ama ben yaşıyorum
ama sen öldün
sen çoktan dünyada yoksun.
zaten ne kadar az kaldın orada
on sekiz senecik...
doyamadın güneşin sıcaklığına bile...
tanya;
sen asılan partizan, ben hapiste şair
sen kızım, sen yoldaşım
resmin üstüne eğiliyor başım

...

2. Dünya Savaşı Dönemi'nde Nazi Almanyası'nda savaşmaya giden genç komsomolcu, Rus gerilla, Tanya... Asıldığında 18 yaşındaydı. Nazilerin tüm işkencelerin karşı, o sadece tek bir soruya cevap vermişti “Benim adım Tanya”.

Gazetede bir küçük fotoğraf ilişti Nazım'ın gözüne, yukarıdaki dizeler döküldü sonrasında. Cezaevinden çıktığında Rusya'ya yetişmek üzereydi. Liman insanlarla doluydu. Bir anne vardı orada, elinde çiçekleriyle gelmiş. Nazım'a verdi çiçekleri, öptü, şu sözler döküldü ağzından, “Sen artık dünya halklarının şairisin, bense Tanya'nın annesi...”

Nazım proleter sınıfın şairiydi, eserlerinin evrenselliği buradan geliyordu. Her fırsatta bir komünist olduğunu belirtir ve şiirlerini yanlı bir şekilde yazmayı tercih ederdi. Bu konu hakkındaki düşüncelerini o dönemde yapılan bir röportajda da dile getirmişti.

“Halide Edip burada diyor ki:

“İçlerinde “Taranta Babu” ve sırf ideoloji propagandası olan parçalar çıkarılırsa “Benerci Kendini Niçin Öldürdü” derecesindeki eserleriyle gençler arasında, hatta bu devirde dahi sıfatını alabilecekler vardır.”

... yazıtı bir daha okudum, beni gençler arasında sayması tuhafıma gitti. Hem içlerdedim, hem sevindim. Sonra ve belki hepsinden önce “ideoloji” meselesine güldüm. Hey sersem kadın, dedim, ben bir dahi değilim, fakat iyi bir sanatkarım ve bunu her şeyden önce ideolojime borçluyum.

Halkının ve bütün ilerici insanlığın mutluluk ve barış mücadelesinin dışında kalan aydınların kokuşmuş, verimsiz otlara benzediğini her fırsatta belirten Nazım aynı röportajda “Bana öyle geliyor ki devletler arasındaki ilişkilerde yansızlık politikası etkili olabilir, ama yazarlarda olamaz” demişti.

...

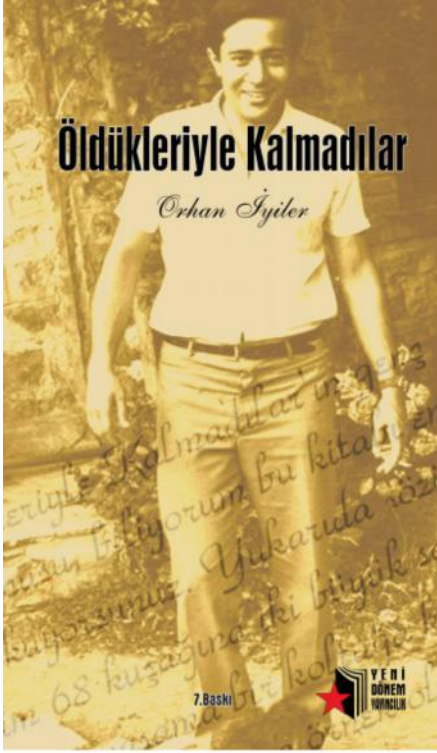
**Seslenebildiğiniz kadar ses-lenin-
24 saatte 24 saat Lenin
24 saat Marks
24 saat Engels
Yüz dirhem kara ekmek,
20 ton kitap
ve 20 dakika her şey...**

...

Nazım'ın da dediği gibi, seslenebildiğimiz kadar seslenelim tüm dünyaya, yaşam bizi kavgaya çağırıyor.

Mişa Faliz

KITAP TANITIMI:
ÖLDÜKLERİYLE KALMADILAR
ORHAN İYILER

1960lı yılların ikinci yarısıyla beraber dünya ciddi değişikliklere gebedi. Katıksız, saf kötülük olan sömürüyü merkezine alan kapitalist sistem artık eskisi kadar güçlü değildi ve asla eski gücüne tekrar kavuşamayacaktı. İşçiler, köylüler ve öğrenci gençlik ayağa kalkmış dünyanın dört bir yanında hesap soruyor ve ezilen, sömürülen halklar anti-emperyalist mücadele bayrağını daha da yukarılara taşımak için harekete geçiyorlardı. 1968 yılı tüm dünyanın uzun yıllar boyu toplumsal mücadeleyle hatırlayacağı yıl olarak tarihe geçecekti. Dönemin en önemli özelliği gençliğin bu dönemin en başat aktörü olmasıydı belki de.

Yaşadığımız topraklarda da gençlik dünyadaki gelişmelere kayıtsız kalmamış ve toplumsal mücadele saflarına akın etmeye başlamıştı. Okul boykotları, üniversite ve fakülte işgalleri gibi çeşitli eylemler gündeme damgasını vuruyordu. Bu gençler kendilerini anti-emperyalist olarak görüyor ve kendilerine Marksizmi kılavuz ediniyorlardı. 1968 yılından 1970 yılına gelene kadar öldürülen öncü işçiler ve Vedat Demircioğlu, Taylan Özgür gibi gençliğin öncüleri siyasi cinayetlere kurban gidecekti. Ve artık gençliğin ilerici kesimleri mücadelenin sistem içerisinde kalarak devam edemeyeceklerini ve bunun gerçekçi olmayan bir hayal olduğunu anlayacaklardı. “Düşmanın zenginliğine, sayısına, imkanlarına ve dehşetine aldanma”yacıklarını “düşmana boyun eğmeyiniz, haklarımızı zorla alacağız, çünkü onlar her şeyi bizden zorla alıyorlar.” diyerek mücadelenin artık yeni bir sığrama yakaladığını bu sözlerle ilan edeceklerdi. Artık halkın Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu adında sırtını yaslayabileceği kendisini Marksist-Leninist olarak tanımlayan ve zora zorla karşılık verecek bir örgütü vardı.

Kitabımız da THKO'nun 31 Mayıs'ta katledilen önderlerinden ve neferlerinden biri olan Sinan Cemgil'in ölüm haberinin alınması ve ölüm haberinin doğrulatılmaya çalışılmasıyla başlıyor. Haberin tamamen olmasa da büyük oranda doğrulatılmasıyla birlikte yazar Orhan İyiler, Sinan'ın annesi ve babası Adnan ve Nazife Cemgil ile birlikte doğrudan olayın gerçekleştiği yere Malatya'nın Gölbaşı ilçesinin İnekli kasabasına Sinan'ın cenazesini alma amacıyla yola çıkarlar. Uçak bileti bulma aşamasından havaalanından kasabaya varana kadar devletin gözü üzerlerindedir ve devlet bunu bazen çaktırmadan yapmaya çalışırken bazen de göze sokarcasına belli eder. Yolda bindikleri araba Sinan Cemgil'in üniversite yıllarından arkadaşı çıkınca, sürücü onları gidecekleri yere kadar bırakır. Sonrasında gazetede adından Sinan Hoca diye bahsedilen kişinin oğulları olduğunu anlayan ailesi, yazarın da büyük yardımlarıyla birlikte Sinan'ın cenazesini almak için büyük uğraşlara girişirler. Cenazeyi alabileceklerini öğrenirler ve olayın nasıl olduğunu anlamaya çalışırlar. Köylüler tarafından ihbar edildiğini ve tuzağa düşürülerek öldürüldüklerini en ince ayrıntısına kadar yine kendilerinden taraf olan köylüler tarafından öğrenirler. Artık Sinan'ın, Alpaslan'ın ve Kadir'in nasıl ölümsüzlüğe kavuştukları birkaç ufak ayrıntı dışında bilinmektedir. Sinanlardan bir gün sonra 1 Haziran 1971'de İstanbul'da Mahir Çayan'la birlikte sıkıştıkları dairede ölümsüzleşmişti Hüseyin Cevahir de.

İstanbul doğumlu Sinan Cemgil, Malatya'da ölümsüzleşirken Malatyalı Hüseyin Cevahir'in bir gün sonra İstanbul'da ölümsüzleşmesini de hayatın ilginç bir cilvesi olarak yorumluyor yazar.

Şüphesiz ki 71 devrimcileri yaptıkları birçok doğru ve yanlışla gündeme gelebiliyorlar. Tabii ki hem yaşlarının genç olması ve o yaşta bu topraklardaki devrim mücadelesinin en mutlak çıkışlarından birini yapma görevini üstlenmeleriyle hatalar yapmaları, hatalı veya eksik tahlillerde bulunmaları çok doğaldır. Ancak, onları zora dayalı silahlı mücadeleye giriştikleri için “ABD’nin planlarına maşa olmakla”, “goşistlikle, küçük burjuva devrimciliğiyle” suçlanamazlar. Denizler, Sinanlar mücadelenin eski dar çerçevesine sığmayacağını en erken gören ve ona uygun pratiği hayata geçirmeye en erken cüret edenlerdir. Onların yarattığı bu çıkışı lanetleyenler onların yarattığı etkiyi tersine çevirmek ve kendi reformist politikalarını aklamak adına girişiyorlar bu suçlamalara. Kendi dar perspektiflerini aklamak için zorunluluk haline gelen bu çıkışı tarihsel perspektifinden koparıp olayları bilinçli bir şekilde sonuçlarına göre yargılıyorlar. Bu çıkışta sadece yenilgiyi görüyorlar, ancak bu çıkışla birlikte yaratılan devrimci değerleri görmüyorlar. Onları “ABD’nin planlarına maşa olmakla” suçlayan kemalist aydınlar ve “goşistlikle, küçük burjuva devrimciliğiyle” suçlayan oportünistler bilmeliler ki:

ÖLDÜKLERİYLE

KALMADILAR...

Ankara’dan Bir DÖB’lü

Pandemi, Göçmenler ve Kapitalizmin Çelişkisi

Coronavirüsünün yol açtığı pandemi bizlere bu günlerde sosyalizmin kapitalizme karşı olan daimi üstünlüğünü bir kez daha gösterdi. Kapitalizmin bataklığına gömülen ülkeler ya sağlık malzemelerine korsanlık yapıyor ya da emekçi sınıfa “Herkes başının çaresine baksın” diyerek üç ayaklı tahtlarına oturuyorlar. Olan yine işçi sınıfına oluyor. Avrupa sefalet içindeyken sosyalizmin arta kalan örgütlenme alışkanlıklarıyla Çin’in gönderdiği sağlık malzemeleri can kurtarıyor. Ama biz çok iyi biliyoruz ki sosyalizm yaşatır. Bu sözümüzün dayanağıysa kapitalizm bataklığından çıkmış Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Küba ve Vietnam’ın pandemiye karşı olan savaşa önderlik etmeleridir. Yardım isteyen Latin Amerika ülkelere doktor, ilaç, sağlık ekipmanı gönderen Küba hem de kimsenin limanında istemediği hasta insanlarla dolu gemiyi tedavi etmek için kabul etti. Kapitalizm ile sosyalizm arasındaki farkları görmek için bu iki örnek bile yeter. İşçi sınıfını sömrürerek servetine servet katan “insan kılığındaki asalaklar” bu süreçte dünya genelinde 255 milyar dolar daha sermaye kazandı. Bir tarafta ise göçmen bir aile İstanbul’da sokağa çıkma yasağında “artık yemek” toplanırken görüntülendi.

Kapitalizmde egemen sınıf olan burjuvazi kar uğruna gerek dış savaşlarla gerek kendi devletinde yaşayan emekçi halkları başka topraklara en ağır, en çileli yollarla göç etmek zorunda bıraktı. Göçmenlerin zorlu mücadelesi sadece göç ederken de sürmedi. Gittikleri ülkelerde ise en kötü işlerde çalıştırılıp o ülkelerin işçilerinden de daha düşük maaş aldılar. Bu yüzden de o ülkelerin işçileri ise göçmen işçilere düşman oldular. Fakat bu durum geçicidir. Başta ileri işçilerle, sınıf mücadelesiyle tüm emekçiler insanın hor görülmediği, onurlu yaşamın esas olduğu sosyalizm mücadelesinde birleşecektir. Burjuvazi tarafından çıkarılan “Pandemi yoksulu zengini tanımıyor” denilen safsatanın emekçiler koca bir yalan olduğunu kendi hayatlarından biliyorlar. Onlar yaşarken biz ölüyoruz. Fakat kazanacağız. Mutlaka kazanacağız! Nasırlı ellerimizle emeğin iktidarını kuracağız!

Antep’ten Bir DÖB’lü

SAVAŞ KURALLARINA GÖRE OYNAMAK!

Kürt halkının değerlerine yönelik saldırıların son hız sürmesi, mezarlıkların her yerde tahrip edilmesi, cenazelerin polis saldırısına uğraması, defnedilen cenazelerin yakılmakla tehdit edilmesi, televizyon programlarında bir dinci-faşistin çıkıp elimizde ölüm listeleri var, bizim aile 50 kişi alır demesi...

Küçük çocukların Kürdistan'da silah eşliğinde herkesin gözü önünde polis işkencesine maruz kalması... Zindana tıklan binlerce Kürt devrimcisinden biri olan annesi ile birlikte küçük bir çocuğun cezaevine konması... Tecavüzcü, uyuşturucu satıcısı, mafya gibi ruh hastalarının binler halinde sokağa salınması... Her gün haberlerde karşımıza çıkan, giderek her yerde görülür hale gelen sıradan bir emekçinin bile en basit sorunlarda polis şiddetine maruz kalması, devletin sopasının sürekli vurmaya hazır bekletilmesi... Devrimci, demokrat kesimlerin ölüm, tecavüz, katliam ile tehdit edilmesi... Devletin tepesinden her türlü saldırının, polis şiddetinin, tehdidin toplumun dip tortusuna mensup lümpenlerin diliyle savunulması... Yoğun polis operasyonları, tehdit, şiddet, baskı, zor... Liste uzatılabilir ama gerek yok. Pandemi sürecinin devrim cephesiyle karşı devrim arasındaki çatışmayı derinleştirip hızlandırdığına hiç şüphe yok. Faşist devlet aygıtının temel kurumları olan ordu, polis, mahkemeler ve sivil-faşist kitle tabanının son zamanların en saldırgan ve yoğun dönemlerini yaşıyor şüphesiz. Pandeminin bu süreci gevşeteceği, belli bir durulma dönemi yaşanacağını düşünenler yaşadığımız topraklarda süregiden sınıf savaşımından hiçbir şey anlamamış demektir. Yaşadığımız topraklarda emekçilerin yaşadığı açlık, yoksulluk, sefalet, yaşamdan dışlanmışlık ve en önemlisi hayatını devam ettirebilmesi tehdit altına girmişken ve pandemi süreci bunu gözler önüne çok açık bir şekilde sermişken sermayenin devletin duralaması, beklemesi düşünülemez bile. Giderek güçlenen devrimi ezmeye, güçlerini dağıtmaya yönelik örgütlenen faşist aygıt özellikle bu pandemi sürecini hazırlanmak ve toplumu daha fazla baskı altına alabilmek için yeni yasaları geçirdi, binlerce gerici unsuru sokaklara saldı.

Böylesi bir süreçte faşizmin saldırılarını artırması, toplumun üzerine her yerden bütün gücü ve imkanlarıyla gelmesi, gelmekte olan fırtına bulutlarının toplanmasını geciktirme çabalarıdır. İşte bu yüzden kentleri yakıp yıkmış, binlerce insanı katletmiş, sürekli saldırgan bir haldeki örgütlü zorun ve onun kitle tabanının saldırılarını artırması şaşırılacak bir durum değildir. Polis şiddetinin, işkencenin günlük bir hal ve her yerde yaşanır hale gelmiş olmasını her emekçi, her genç, faşizme karşı bir biçimle politik tutum almış herkes görebiliyor.

Artık en sıradan sorunların bile devlet bürokrasisinden kaynaklı çözümlenememesi en basit bir meselede dahil mevcut aygıtın çözümsüz kalması, yaşamsal sorunların hiçbir şekilde çözümlenemeyecek halde olması milyonlarca emekçiyi, gençliği yeni bir dünya arayışına sürüklüyor. Milyonların, işçilerin, gençliğin bilincinin keskinleştiğini, ruh halinin artık bu düzende yaşamak istemediğini her olayda, her gün görebiliyoruz. Yaşadığımız topraklarda devrimin varmış olduğu gelişkinlik düzeyinde sermayenin egemenliğini elinden kaybetmemek için her türlü hazırlığı yaptığı, halk ayaklanmalarını, devrimci eylemleri ezmek için kentleri yıktığı, binleri tutukladığı, linçler örgütlediği ve bunu yarın da yapmaktan geri durmayacağını kavramak gerekiyor. Yaşadığımız topraklarda karşımızda milyonlaca işçi, emekçinin, gençlerin, kadınların öfke bulutlarını üzerine çekmiş, nihai bir kapışmaya hazırlanan varlık-yokluk savaşı veren sermaye egemenliği ve faşist devleti bulunuyor. İşte tüm devlet aygıtının bu savaşın psikolojik, fiziksel, askeri, politik sevk ve idaresini elinde tutmaya çalışan dinci-faşist iktidara, onun sivil-faşist tabanına ve sermaye egemenliğine karşı en etkin şekilde mücadele etmenin yol, yöntem ve araçlarını yaratmalıyız. İçinden geçtiğimiz süreçte ne yapmalı meselesini doğru temeller üzerinde tartışmak ve güçlerimizi bir devrim için birleştirmenin tarihsel ve acil görevi önümüzde durmaktadır.

Bu tarihsel görevi emekçi sınıfları ve toplumun tüm kesimlerini peşinden sürükleyecek proletarya oynamaya hazırlanırken gençliğin bu kavgadaki rolü yadsınamaz. Bundan ötürü genç işçileri, öğrenci gençliği ve yoksul gençliği örgütlemek ve bu güce doğru bir şekilde önderlik etmek isteyen bizlerin savaşı kurallarına göre oynaması gerekiyor. Faşizme karşı en etkili araçlarla hazırlanmak, örgütlerimizi buna göre kurmak ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını, olmayacağını kavramak öncelikli sorumluluklarımızdır. Gençliğe sürekli ama sürekli bir şekilde gitmek, bıkmadan usanmadan düzenli, sıkı, disiplinli siyasal faaliyetler örgütlemek, eylemci çizgiyi her yerde örgütlemek, taze unsurlara güvenmek ve onlara inisiyatif tanımak! İşte yeni dönemde gençlik çalışmalarımız bu temel üzerinde inşa etmek, eski alışkanlıklarımızı değiştirmek savaşı nasıl kavradığımız ve ona göre kendimizi ne kadar konumlandırdığımızla ilgilidir. Gençliği kendi bulunduğu ortamda örgütleyip bir birimin parçası haline getirmek, mahalli örgütlülüklerimizi güçlendirmek ve bir kentin her yerini bir ağ gibi saracak komitelerle doldurmak... Spor kulüpleri, mahalle dernekleri, dayanışma ağları, fabrikalar, okullar, arkadaş grupları, kültür sanat çevreleri yani bulunduğumuz her yerde partizanca çalışmak, fedakarca ve özverili bir şekilde yeni güçleri örgütlemek geldiğimiz bu tarihsel dönemeçte hayati öneme sahiptir. Faşizme karşı gözüpek ve cüretli adımlar atmaktan, militan çizgiyi örmekten çekinmemeliyiz, hatalar yapabiliriz ama gençliğe özgü coşku ve ataklık özelliklerimizle bunları telafi etmenin yollarını bulabiliriz. Zaferi isteyen, hareketimizin parçası olan her genç yoldaş ve sempatizanlarımız kendini bugüne göre hazırlamalı, yaklaşan kapışmada zaferi kazanabiliriz bilinciyle hareket etmeli yüz kat, bin kat daha fazla çalışmalıyız. Bize başarı ve ilerlemeyi getirecek olan bu ataklık ve sabırlı ama özverili çalışma olacaktır. Faşizme karşı dövüşmek isteyen gençliğe ulaşmak onların hem pratik yanını ama aynı zamanda ideolojik, politik yanlarını da örgütleyerek onları saflarımıza kazanmak zorundayız. Ne için dövüştüğünü bilmeyen, bir yanı hep lümpen kalan sadece heyecan arayan unsurlar elbette olacaktır ama bu unsurlar savaşın en keskin ve kritik anlarında bizleri yalnız bırakabileceği için politik ve ideolojik eğitim başat sorumluluklarımızdan biri olmalı. Aynı zamanda bu politik eğitimler geleceği kuracak yeni insanı bugünden hazırlamanın adımlarıdır. Şimdi söz yerini eyleme, durağanlık yerini harekete, bekleme yerini öne çıkmaya bırakmıştır. Gelmekte olana kulak verelim!

K. Taylan Kızıldağ

Takatim Yok!

Duygusal hatıralar geride artık
Hepsi çocukluğun gibi eridi kaldı
Bir ton dert üstünde sırtla kaldır
Acaba yarın hangi sınav vardı?
Her şeyden önce yaşam var mı?
Yoksa haklar sadece kuramsal mı?
Yeryüzünde açlık yükseliyor
Yanan bir köz misali kül veriyor
Adalet öldü hadi gel hortlatalım
Olanları beynime kopyaladım
İstersen başa sarıp oynatalım
Hadi gel para yakıp oynayalım
Kuralları devirip zorlayalım
Yeniden yaşatalım bu tozlananı
Sonları gelsin artık bu zorbaların
Yaşarken çekip acı korkmayalım
Susmaya takatim yok olurken gözlerim yağmur damlası
İnsanları ayırmayın
Önüne ket çekip heceleri karartmayın
İleri demokrasinin(!) çok ileri gidip gözden kaybolması
Bunu da marifet sanması
Medya basit
"İnsanlar uyanmasın"
Aydınlığın kararması
Sokaklarda milyon açken kral sarayında kahve içer
Köylü kendi kefenini kendi diker
Okul değil haşa git küçük yaşta evlen
Bir kelime öğrendiğinde kaçır bütün devler

KAİNAT

YİNE BEKLE BİZİ TAKSİM!

Kendimi bildim bileli, 1 Mayıs dendiğinde hep Taksim gelirdi aklıma. Sadece benim de aklıma değil, herkesin aklına Taksim gelirdi.

Taksim'in yasak olmadığı 1 Mayıslarda annemle beraber Taksim'e giderdik sürekli, kalabalık olurdu. Herkes sloganlar atar, türküler söyler, halaylar çekerdi, yürürlerdi. O zamanlar o ruhu hiç hissetmezdim. Haliyle daha yeni yeni anlamaya, daha derinden hissetmeye başlıyordum.

Sonra sizinle tanıştım, yoldaşlarla konuştuğumda, 1 Mayıs'ı anlattıklarında gözlerinin içi parlayarak, o mücadeleyi yaşayarak anlatıyorlardı ve benim içim daha da kıpır kıpır oluyordu.

1 Mayıs'a az kalmıştı ve günlerdir heyecanını yaşadığım gün yaklaşıyordu. Çok heyecanlıydım, içimde kıpır kıpır uçan kuşlar vardı sanki. Yanımdaki yoldaşlar napacağımızı, nasıl yapacağımızı anlatıyorlardı ve benim heyecanım gittikçe daha da çoğalıyordu. Sabaha kadar uyuyamadım, sürekli neyi nasıl yapacağımızı düşünüyordum.

Ve sabah olduğunda hazırlandık ve çıktık. Ve eylemimizi gerçekleştirdik. Bütün heyecanım eylem alanına ulaştığımızda geçmişti.

Sonrasında alana geldik. Bizim önümüzde ilerleyen bir arkadaş, 1 Mayıs Marşı çalan bir hoparlörü bırakmıştı pankartı açacağımız yerin yakınına. Biz de yürüdük pankartımızı açtık. Kırmızı renkli kuşları fırtattım, aynı zamanda slogan attık "Yaşasın 1 Mayıs!"

Çok güzel gidiyordu, sonra tahmin ettiğimiz gibi zaten müdahale ettiler; gözaltına alındık. İkinci gözaltımdı, ama o kadar paniklememiştım ve heyecan yapmamıştım. Çünkü reşit olmadığımndan ötürü, hemen bırakılacağımı biliyordum ve diğer arkadaşlar da bırakıldı.

Başarılı bir şekilde eylemimizi tamamlamıştık. Diğer 1 Mayıslarda bekle bizi Taksim..

İstanbul'dan DÖB'lü Bir Öğrenci

YOL ALMAK İÇİN YOL AÇMALIYIZ!

Sistem içerisindeki yıkım ve sefalet her alanda şiddetlenerek sürüyor ve her geçen gün dünyada yeni yeni gelişmelere tanık oluyoruz. Korona virüsün dünyaya yayılmasıyla birlikte ekonomik bunalımlar artarken diğer yandan ise politik krizler ve emekçi halkların öfkesi, isyanı büyüyor. Ekonomik bunalım ve politik krizleri yönetemeyen faşist devletin halka saldırılarını apaçık şekilde görmekteyiz. İstanbul Zeytinburnu'nda sokağa çıkma yasağı sırasında aracının çalan alarımını kapatmak için sokağa çıkan yurttaş ve annesi polis tarafından darp edildi. Yine İstanbul Sultan Gazi'de 3 kişiyi, bekçi ve polisler küfürler ederek dövdü.

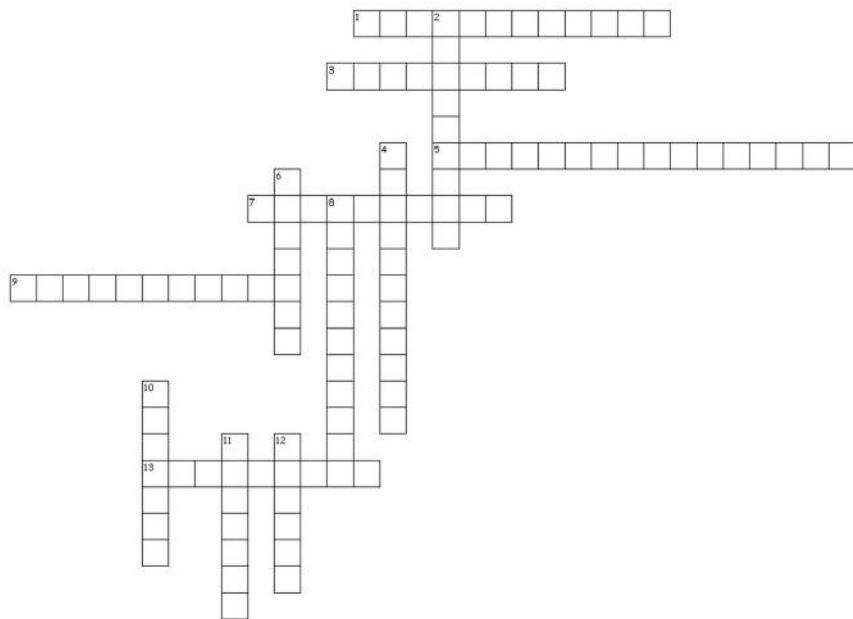

Edirne'de sokağa çıkma yasağı bahane edilerek halka saldıran polisin bir kişiyi darp ettiği ve havaya ateş açtığını gördük. Yine İstanbul'da bir kişi ekmek almaya çıktığı için bekçiler tarafından darp edildi. Kadıköy'de bir polis kuryeyi darp etti. Çorlu'da evinin önünde oturduğu için çok sayıda polis tarafından hakarete uğrayıp darp edilen bir aile. Adana'da çalışan bir genci silahla vurarak katleden polis.. Ve daha bu olaylara benzer birçok olay örgüsü var. Virüs sürecinde toplumsal olarak niteliksel bir sıçrama gerçekleşti. Bilinç ve pratik anlamda harekete geçen kitleleri nasıl zapt edeceğini düşünen devlet, yeni bir Gezi Ayaklanmasından korkuyor. Tüm bu faşist saldırılar, bekçi ve polisler verilen yetkiler, gerici-faşist birlikler kurmaları bu yüzdendir. Virüs süreciyle "evde kal" çağrılarına karşılık hiç-bir yardım yapılmayan ve ölüme mahkûm edilen emekçi halklar, gençler, kadınlar.. kendi sorunlarına kendi çözümlerini getirebilmeyi ve Gezi'den aldıkları gücü büyütmeyi göze almış durumdadılar. Bugünlerde elbetteki sahada kalan bir tek işçi sınıfıdır. Ve onunla birlikte cüreti kuşanacak olan emekçi halktır; tüm bu faşist saldırılara, haksızlıklara ve sefaletle karşı gelebilecek tek güç de. Tüm bu faşist sistemi alaşağı edecek temel güç işçi sınıfı ve en dinamik itici güç olan biz gençliğe çok iş düşmektedir. Evet şunu belirtmiştik, yıllardır anlatılmaya çalışılan şeyi virüs süreci 2-3 ayda gözler önüne serdi. Fakat bu tek anlamıyla yetmez. Pratik anlamda son darbeyi vuracak olan gücü geliştirebilmek, yol ve yöntemler geliştirmek gerekiyor. "Geniş kitleleri devrimci mücadeleye kazandırmak, Leninist parti anlayışını ve komünist bilinci mümkün olduğunca geniş emekçi yığınlara, işçi ve öğrenci gençliğe kazandırmak, devrimci gençliğin daha hızlı ve kısa zamanda kendisini geliştir- me ve ilerletmesiyle mümkündür." (Genç Yoldaş sa.57) Yol almak için Yol açmalıyız, Ve artık o yolda yürümek değil koşmak zorundayız !

İzmir Fanzin Okuru

BULMACA

SOLDAN SAĞA

1. Önyargı, bir kimse veya bir şeyle ilgili olarak belirli şart, olay ve görüntülere dayanarak önceden edinilmiş olumlu veya olumsuz yargı, peşin yargı, peşin hüküm, peşin fikir.
3. Meksika'nın en yoksul eyaletlerinden Chiapas'ta yerleşik silahlı devrimci bir grup
5. Türk edebiyatına toplumcu şiiri kazandıran ve 3 haziran 1963'te hayata gözlerini yuman büyük usta, komünist şair.
7. Toplumcu gerçekçi, Türk romancısı ve oyun yazarı, Nazım Hikmet'in öğrencisi olarak da bilinir. Üstünlük sağlama amacı ile rakiplere karşı yürütülen yarışma etkinliklerinin bütünüdür. Bu terim işletmecilik, iktisat, çevrebilim, spor ve sanat dallarını da içeren alanlarda sıkça kullanılır. En ünlü kitabı "Grev" dir.
9. Akılcılık; usçuluk olarak da adlandırılan, bilginin doğruluğunun duyum ve deneyimde değil, düşüncede ve zihinde temellendirilebileceğini öne süren felsefi görüş.
13. Emekçi sınıfların, yoksul köylülüğün yaşadığı acıları, yoksulluğu, sefaleti kendine has diliyle işleyen, özellikle kırın sesine kulak veren büyük usta.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

2. Kökenleri, evrimleri, fiziksel ve kimyasal özellikleri ile gök cisimlerini açıklamaya çalışmak üzere gözleyen bilim dalıdır.
4. Rus komünist, diplomat, Sovyetler Birliği Norveç Elçisi, Sovyet hükümetindeki ilk kadın bakan.
6. Rönesansla birlikte ortaya çıkan hümanizm akımının yaratıcılarından ve en büyük temsilcilerinden biri olarak bilinen kişi.
8. Geçmiş ve günümüz topluluklarında yaşayan insanların çeşitli yönlerini inceleyen bilim dalı.
10. Dayanma, dayanıklılık, sağlamlık.
11. Bir düşünce sürecinin başlaması.
12. Boşa elden çıkan şeyler, yitikler.

BLACK LIVES MATTER!

DOBirligi

dobirligi68

sabirsizlikzamani.

wixsite.com/website

